

S

ŠIBENSKI LIST

JURAJ ŠIBENIK
SIBENIK
ZNANSTVENI ODJEL
POSTARINA PLAT
kad pošte 58000
TISKANICA

GLASILAC

GOD. XXXII.
POSEBNO IZDANJEIZDAVAČ: INFOR
Šibenik, 16. lipnja 1993.CIJENA
1 KUNA

PETROVIĆ
4
ŠIBENKA

»Hrvatski putniče, zastani kod Ingoldstadta. Pokloni se sjeni Draženom. Sjeni čovjeka, koji je u svom kratkom, ali uspješnom vijeku imao dvije velike ljubavi: košarku i Hrvatsku ...«

(Slobodna Dalmacija, 30. lipnja 1993.)

AMBASADOR BEZ VJERODAJNIĆA

Nisu se samo Šibenik i Dražen voljeli javno. Tako su se voljeli i Hrvatska i Dražen. Kako naći novog, jednako moćnog hrvatskog veleposlanika, kojemu nisu trebale službene vjerodajnice?!

Dražen i Šibenik su se voljeli javno. Riva, Kalelarga, Baldekin, njegovi prijatelji iz Preradovićeve, suigrači iz mlađih i seniorskih dana... Sve to bilo je čvrsto urezano u Draženovoj duši, sjećanjima. Mnoge šibenske žene u crnini uz slike svojih najbližih pokojnika čuvaju i Draženovu fotografiju. Tko će zaboraviti "našeg malog" i nevidena slavlja i radosti, koje nam je priredio?! Ili obećanja, kojima nam je hranio dušu u doba, kada se u Šibeniku, a posebice na Baldekinu sve činilo sivim, bezizlaznim.

Stare šibenske kape ponosno i prkosno brijahu u prvome planu u Padovi, zahvaljujući ponajviše Draženu. Francuski glazbari inzistirali su na zajedničkoj fotografiji i svirci sa Šibenskom narodnom glazbom poslje utakmice u Berlinu, gdje je Dražen igrao svoje drugo klupsko europsko finale u dresu "Šibenke". No, Dražen se s jednakom silinom borio za Šibenik i u Čačku, Skopju, Beogradu, Zadru, Splitu... Nije puno razmišljao o svojim osobnim interesima, kada je, odlazeći na pripreme reprezentacije, prkosno poručio čelnicima KSJ: — Može cijeli Šibenik odlučiti drugačije, ali ja ne idem u Novi Sad, na ponovnu utakmicu s "Bosnom". Ne dam nikom medalju, koju sam znojem zasluzio na parketu!

Od svog načela "da ne prašta na parketu ni rođenom bratu", odustao je jedini put, čini nam se, upravo u sezoni, kada je prvi put u dresu "Cibone" zaigrat protiv Šibenčana. U produžetku utakmice Šibenka — Cibona, koja je, zbog kazne Šibenčanima, odigrana pred praznim tribinama Baldekinu, Dražen nije ni pogledao, a kamoli šutirao prema košu. Kao da nije htio svojim pogocima izravno gurnuti prema ligaškoj dnu svoj matični klub. Kad god sam ga, dok je igrao za "Cibonu", čuo telefonski, on je bez greške objašnjavao kakve su sanse "Šibenke", s obzirom na raspored utakmica, do kraja lige.

Kako zaboraviti finale Kupa, odigrano u Novom Sadu, kada su se na istome turniru našle i "Šibenka" i "Cibona", a kada je, vjerujem, Dražen jedini put bio blizu povratka na Baldekin? Mladi Petrović je tada bio više u šibenskoj nego zagrebačkoj polufinalnoj pobjedi protiv "Bosne", koja je, pričalo se, bila i jedan od uvjeta Draženova povratka. Razočaran šibenskim porazom otac Jole, koji se posebno radovao mogućem Draženovu vraćanju Baldekinu, nije čekao ni zrakoplov, ni ostale. Požurio je u ranu zoru, zajedno s ondašnjim predsjednikom Vladom Čovićem, kroz snježne puteve Bosne prema jugu.

Veliku ljubav Dražena i Šibenika

pratila je, kao i svaku veliku ljubav, na trenutke bolesna (šibenska) ljubomora. Kada je Dražen 1984. godine osvojio svoje prvo olimpijsko odličje, šibenski su mu gradski oci, ožalošćeni njegovim prijelazom u "Cibonu", zatvorili vrata Gradske vijećnice, u kojoj je bilo organizirano primanje za šibenske olimpijce. Neki su Šibenčani poslije odlaska u Zagreb "skinuli" pozdrav "svom malom", bilo je i burnih verbalnih sukoba Petrovića i Šibenčana. No, puno emotivnije bilo je mirenje. Šibenik se relativno brzo pomirio da Dražen ne može "vječno" igrati na Baldekinu. Baš kao što Arsen, Vice i Mišo nisu mogli "vječno" pjevati na terasi hotela "Krka" ili svirati u Šibenskoj narodnoj glazbi!

Pomireni da se Dražen neće tako brzo vratiti, a uvjeren da će se kad-tad, ipak, vratiti, Šibenik je počeo svaki Draženov uspjeh doživljavati kao svoj. Prosječan Šibenčanin radovalo se svakome spomenu grada i kluba prilikom Draženovih nastupa širom svijeta. A Dražen je, u biti, u svom odnosu prema rođnome gradu ostao uvijek isti. Snažne, nepo-

mučene ljubavi. Jer, dok su ostali "cibosi" prvu, veliku pobjedu nad "Realom" slavili u "Saloonu", polumokre kose, Dražen je sa sendvičem u ruci dijelio radost sa svojim najbližim prijateljima u zagrebačkoj Klubu Šibenčana. Kada su ga, pak, Španjolci siti poraza protiv "Cibone", preselili na madridsku adresu, Dražen je još više patio za Šibenikom. Razmišljaо je o intimnoj, šibenskoj večeri u nekoj madridskoj betuli. Da se flamengo izmiješa sa "Šibenskom baladom".

Najveći i najvjerniji Draženov šibenski prijatelj bio je Neven Spahić. Dječak iz njegove, Preradovićeve ulice. Suigrač iz kadetskih i juniorских dana na Baldekinu. Neven nas je nepogrešivo obaveštavao o Draženovim bliskim i dalekim planovima. Šibenski su novinari prije od onih u velikim središtima znali što planira Dražen, Petro ili Pećo, kako su ga sve zvali ljubitelji košarke širom svijeta. I potpisani je imao sve moguće i "nemoguće" privilegije, kad bi se s Draženom susreo na nekom velikom natjecanju u ulozi izvjestitelja. Dražen je, vjerujem, i na taj način iskazivao svoju trajnu privrženost Šibeniku.

Rijetki su trenuci bili, kada je Dražen kao igrač-čovjek bio na pragu očaja, u nedoumici što učiniti. Upravo u tim trenucima on se najvi-

še vraćao svom šibenskom izvoru. Roditeljima Biserki i Joli i već spomenutom prijatelju Spahiji... I u Portlandu je mama Biserka spremala "spizu" na šibenski način. Prijatelj Neven ga je tješio u malim, noćnim razgovorima, uvjeravao da taktička zaslijepljenost trenera "Blazersa" ne može umanjiti trajnu vrijednost velikog Dražen.

"Ne mogu biti miran, dok moji šibenski vršnjaci čuče u rovovima!" Nije teško zamisliti koliko je ta Draženova rečenica značila mladim braniteljima herojskog Šibenika, dok su na puškomet bili udaljeni od četnika. A Dražen je, zajedno sa svojim kumom Stojkom Vrankovićem, izašao na East River te razvio milu, hrvatsku trobojnici, demonstrirajući na vrio zoran način, gdje je rođen i kome pripada.

Šibenski prijatelji bili su Draženu, izgleda, najbolji relaks u onim kratkim izletima iz Amerike u Zagreb.

— Kao da je počeo shvaćati što je sve gubio asketskim životom sporta. I mi smo se počeli čuditi zašto Dražen želi ostati do malih, noćnih ura, što mu nikad nije bio običaj. Kao da mu je falila šibenska čakula, kao da je budan počeo sanjati povratak u Hrvatsku — kazivao nam je Draženovi šibenski prijatelji i suigrač od kadetskih dana Robert Jablan, prisjećajući se zadnjih sus-

reta s velikim košarkašom i domoljubom.

"Ne gnjaví, što pričaš glupost! Kazao sam svojoj majci, koja me probudila sva u Suzama toga tužnog jutra poslije Draženove smrti. Ne, nisam, a ni danas ne mogu do kraja vjerovati da je "naš mali mrtav". Da je sudbina "običnog" smrtnika zadesila njega, koga smo smatrali nedirljivim, neuhvatljivim, gotovo besmrtnim.

Mi, Šibenčani opraštali smo se od njega u nekom strašnom grču. Radili smo sve što je trebalo da bi mu posljednji šibenski pozdrav poslali na više nego dostojan način, ali kao da nismo vjerovali da to sve radimo za Dražena, koji je mrtav. Da više nećemo nikad vidjeti njegov širok dječaci osmijeh, da neće posjetiti Rivom ili popiti kavu u "Čere" ili "kod Šupuka". Da nas neće ponovno obradovati nekim novim uspjehom, koji će začiniti neizbjegljim spomenom svog i nešeg Šibenika, jer... Svi smo uz Draženom bili veći, sigurniji, ambiciozniji...

Šibenski trener je kasnio s uvođenjem Zečevića. To je igrač budnosti — kazivao je hrvatskim novinarima trener francuskog "Limogesa" poslije drugog, nesretnog poraza u finalu Kupa Radivoja Korača, odigranom u Berlinu.

U kasnijim godinama simpatični "Zeko" se mučio u malim klubovima, doimao se prosječno, a uz Draženu je u očima francuskog stručnjaka bio velik.

A tu "Zekinu" sudbinu svi smo mi na neki način osjećali. Samo je problem je li to netko želi priznati ili ne. Ja se ne libim priznati da mi je Dražen kao novinaru široni otvorio vratu. Kad bi neki športski izvjestitelj iz Šibenika došao u priliku da izvještava s finala europskog košarkaškog kupa da ne bi Dražena! A to mi je bila viza za neka druga, još važnija natjecanja na kojima sam sretao i Draženu.

Na našu žalost nismo se sretli i na zadnjem prvenstvu Europe u Njemačkoj. Prije toga morao sam stegnuti grla i pjevati na Draženovoj sah-rani. Pjesma je nekako tekla, dok majka Biserka nije doslovce kriknula kad je čula "Šibenice, pismo stara..." Grlo mi je presahlo, suze su navrle u bujici. Moji iz "Bonace" nastavili su pjevati bez mene. Plakao sam kao malo dijete, a u tom smislu nisam bio iznimka. Nasuprotni meni nisu oči očiju stajali su dr. Franjo Tuđman, Stipe Mesić, Josip Jurčić...

Nisu se samo Šibenik i Dražen volili javno. Tako su se voljeli i Hrvatska i Dražen. A on nam ne fali samo zbog skokova, asistencija ili driblinja. Još više nam fali kao čovjek, kao movens. Bez Dražena smo svi neka manji, stisnutiji. Horizonti su uži, više sivi... Kako nadoknaditi velikog Dražena i "našeg malog"? Kako naći novog, jednako moćnog hrvatskog veleposlanika, kojemu nisu trebali službene vjerodajnice?

Ivo MIKULIĆ

Jeden, drugi, treći dribling i — koš! Tko ga je mogao zaustaviti na famoznoj utakmici s Bosnom?!

Dražen je bio izvanserijski talent, ali ga to nije smetalo da bude "rudar duboka kopja" na treningima

J.A. SAMARANCH NE DOLAZI U ŠIBENIK

INTERNATIONAL OLYMPIC COMMITTEE
CHATEAU DE VIDY, 1007 LAUSANNE, SWITZERLAND • TEL (41-21) 6216111
FACSIMILE NUMBER (41-21) 6216216

FACSIMILE COMMUNICATION FORM

FROM:	IOC Press Department	REF. N°:
TO:	Kosarkaški Klub	LOCATION: Croatia
ATTENTION:	Mr. Paško Bubalo	FAX N°: 059 29 160
PAGES (including cover page):	1	DATE: 9 jun 1994

Dear Mr. Bubalo,

I am afraid I will not be able to be with you on 17th June, since I will be attending the opening ceremony of the football World Cup in Chicago.

Please allow me to repeat, on behalf of the Olympic Movement, our deepest regret for the tragic death of Dražen Petrović, who was beyond the shadow of a doubt the best European basketball player of all time.

I particularly admired him for being an example of a young man who gave everything for his sport.

I hope that, with the help of the Croatian Olympic Committee, we will soon have a sculpture in his honour in the Olympic Park in Lausanne, the Olympic capital.

Yours sincerely,

Juan Antonio SAMARANCH
Marqués de Samaranch

Nažalost, iako za 17. lipnja (petak) najavljen, izostat će dolazak Juana Antonia Samarancha, predsjednika MOK-a. Da podsjetimo: župan šibenski, mr. Paško Bubalo, poslao je J.A. Samaranchu pismo i pozivnicu za promotivnu košarkašku utakmicu: ŠIBENKA — HRVATSKA, koja se igra u spomen na godišnjicu tragične smrti najboljeg hrvatskog i europskog košarkaša svih vremena, Šibenčanina Dražena Petrovića. Iz sjedišta MOK-a u Švicarskoj Lozani, na adresu Paška Bubala i KK »Šibenke« odaslano je pismo osobno od njegove ekselencije J.A. Samarancha. U pismu se kaže:

Dragi gospodine Bubalo!

Budući da će biti nazočan na svečanome otvorenju Svjetskoga nogometnog prvenstva u Čikagu, nažalost, ne mogu biti s Vama 17. lipnja u Šibeniku. Dopustite da još jedanput, u ime Olimpijskog pokreta, izrazim najdublju sućut zbog tragične smrti Dražena Petrovića, koji je izvan svake sumnje, najbolji europski košarkaš svih vremena. Posebno mu se divim kao mlađom čovjeku, koji je športu dao cijelog sebe. Nadam se da ćemo uz pomoć HOO uskoro postaviti skulpturu s likom Dražena Petrovića u Olimpijskom parku u Lozani. Iskreno Vaš, Juan Antonio Samaranch.

Faksimil pisma, J.A. Samarancha, upućenoga županu šibenskom P. Bubalu i KK »Šibenka«

**Predsjednik MOK-a,
Juan Antonio
Samaranch, osobno
iz Lausanne uputio
pismo Pašku Bubalu,
županu šibenskom,
u kojem izražava
iskreno žaljenje što
neće biti nazočan
spektakularnoj
utakmici: ŠIBENKA
— HRVATSKA
u spomen na
Dražena Petrovića,
17. lipnja u Šibeniku.
Samaranch će toga
dana biti na
otvorenju Svjetskoga
nogometnog
prvenstva u Chicagu**

ŽIVOT LETI, KAPETANE

To što fall riči, što nas manje
ima
šibenska će pisma vraćati te
svima
sve je manje suza a ti se ne lju-
ti
**SLOMLJENA NAM DUŠA U PRSI-
MA ĆUTI**

ŽIVOT LETI, KAPETANE
MLADOST BIŽ A NA SRCU FRIŽI
DOK NAS S NAŠEG KAMPANELA
I SAD BUDE OD BOGA BATUDE
SVOJU SI DOBROTU OSTAVIJA
SVIMA
NEKOJ NOVOJ DICU IGRU
S BALDEKINA
kad nediljon klapa skupi se
u kall
svi se tebe site kapetan im fall
a dani se vrte ka basket, ka sri-
ća
**NAJLIPŠU SI PRIČU O MLADOSTI
PRIČA**

ŽIVOT LETI, KAPETANE
MLADOST BIŽ, A NA SRCU FRIŽI
DOK NAS S NAŠEG KAMPANELA
I SAD BUDE OD BOGA BATUDE
SVOJU SI DOBROTU OSTAVIJA
SVIMA
ŠIBENIKU SVOME ZLATO S BAL-
DEKINA

HVALA TI DRAŽENE — TO SU
JOŠ JEDNOM KAZALI PRIJATE-
LJI KOŠARKE NA „ZAGREBAČ-
KOM“ OBILJEŽAVANJU TUŽNE
OBLJETNICE, ODRŽANOM
U KOŠARKAŠKOM CENTRU
„DRAŽEN PETROVIĆ“

ŠIBENKA — HRVATSKA

Dvorana na Baldekinu. Suci: Danko Radić i Zoran Grbac. Opunomoćenik HKS: Ivica Slipčević. Pomoćni suci: D. Žurić, Grubić i Ljubić.

ŠIBENKA: Slavica, Cvitan, Buva, Vla-
ić, Klanac, Borčić, Ivica Žurić, Badžim,
Nakić, Šarić (moguća pojačanja: Gre-
gov, Šarić i Aleksandar Petrović) ...

HRVATSKA: Kukoč, Rada, Tabak, S.
Vranković, Mršić, Komazec, Kelečević,
Cvjetičanin, Alanović, J. Vranković ...

ŠIBENSKI PROGRAM OBILJEŽAVANJA OBLJETNICE DRAŽENOVE SMRTI

Petak 17. lipnja KATEDRALA sv. Jakova (9 sati): Misa zadušnica uz sudjelovanje ansambla »Bonaca«

GRADSKA VIJEĆNICA (11.30): Svečano primanje za reprezentativce Hrvatske POLJANA (16.45): Mimohod Šibenske narodne glazbe

DVORANA NA BALDEKINU (17.15): Mali koncert Šibenske narodne glazbe

17.30: Željko Sesvećan i ansambl »Bona-
ca« izvode pjesmu »Život leti, kapetane«

17.35: Prigodni govor predsjednika Ante Mikulandre

17.40: Odavanje počasti minutom pljeska Draženu Petroviću

17.45: Utakmica Šibenka — Hrvatska ZLATNA RIBICA (20.30): Koktel na terasi »Zlatne ribice« za uzvanike i sudionike »AURORA« (23.00): »Noć šibenske košarke«. Nastupaju poznata imena hrvatske zabavne glazbe.

INFORMATIVNI
CENTAR
ŠIBENIK

OSNIVAČ:
Županijska skupština Župani-
je Šibenske

IZDAVAČ:
Novinsko-izdavačka i radio-
difuzna organizacija Informativni centar

V.d. upravitelja Informativnog centra: Stjepan BARANOVIĆ
Ureduje redakcijski kolegij:
Đuro BEĆIR, Katarina RUDAN,

Ivan BURIĆ, Linda MILIŠA,
Branimir PERIŠA, fotoreporter
Vilson POLIĆ.

Odgovorni urednik »Šiben-
skog lista«: Ivan BURIĆ.

Uredništvo: Ulica Božidara
Petranovića 3, Šibenik

TELEFONI: centrala: 35-510,
direktor 33-999, studio i režija
Radio-Šibenika 36-999

I 39-666. Telefaks: 35-800.

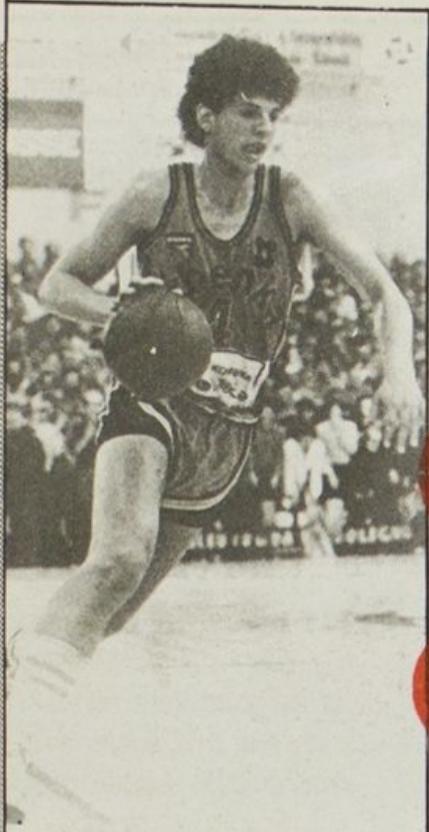
PRETPLATA na list: za tri mje-
seca 18.000, za šest mjeseci
36.000, za godinu dana 72.000
HRD. Za inozemstvo dvostru-
ko. Žiro-račun: 34600-603-976
kod ZAP Šibenik.

Rješenjem Ministarstva kultu-
re i prosvjete Republike
Hrvatske broj 532-03-1/92-01
»Šibenski list« oslobođen je

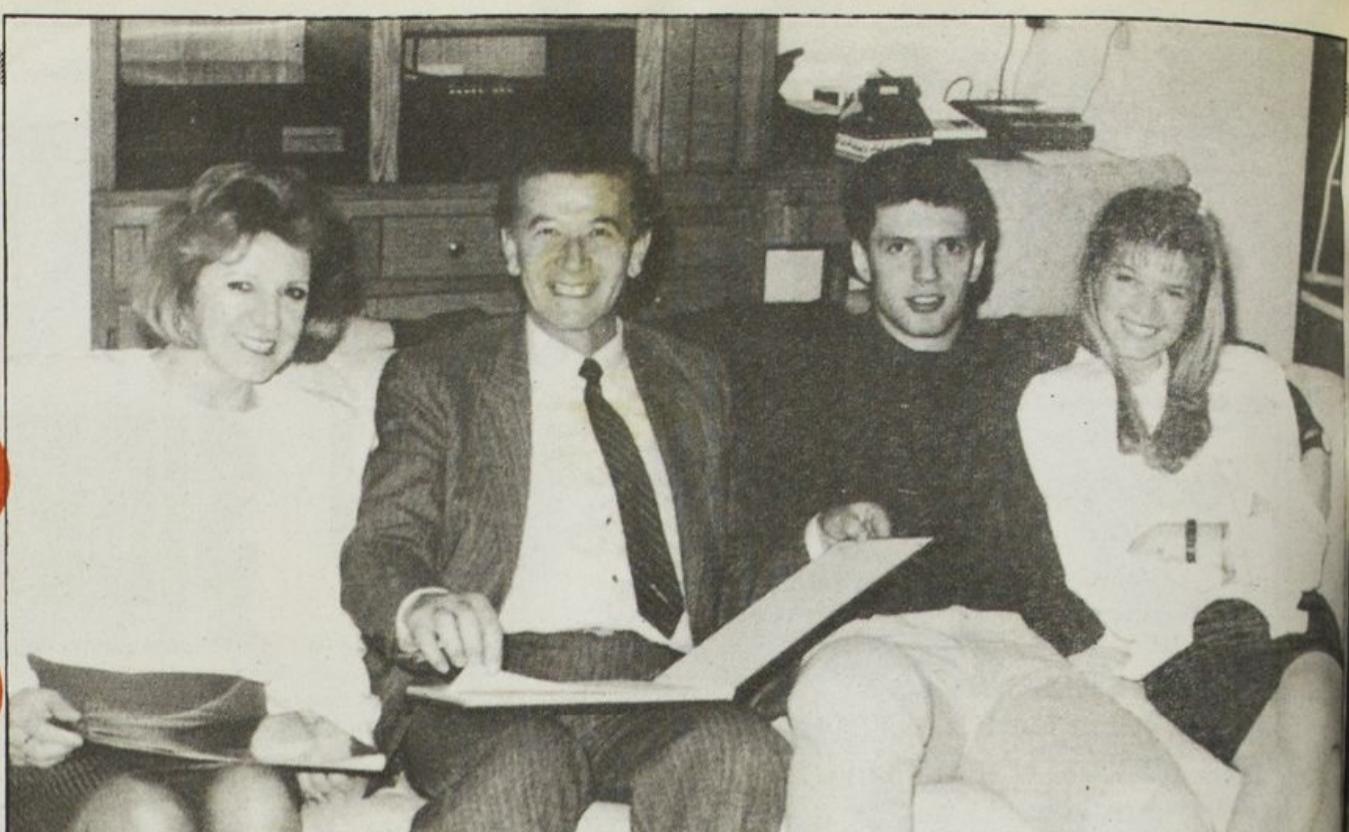
osnovnog poreza na promet.

OGLASI: 1 cm/1 stupac
2 DEM u dinarskoj protuvrijed-
nosti na dan fakturiranja. Mail
oglas, obavijesti građana
i posebne usluge regulirani su
posebnim cjenikom.

TISAK: »Slobodna Dalmacija-
Novine« d.d. Split, Hrvatske
mornarice 4.

Biserka, Jole,
Dražen
i Renata, za
koju prijatelji
kažu da je
bila jedina
prava
Draženova
ljubav

TROFEJI I MEDALJE

OLIMPIJSKE IGRE

- 1984. — Los Angeles (brončana medalja)
- 1988. — Seoul (srebrna medalja)
- 1992. — Barcelona (srebrna medalja)

SVJETSKA PRVENSTVA

- 1986. — Madrid (brončana medalja)
- 1990. — Buenos Aires (zlatna medalja)

EUROPSKA PRVENSTVA

- 1987. — Atena (brončana medalja)
- 1989. — Zagreb (zlatna medalja)

UNIVERZIJADE

- 1983. — Edmonton (srebrna medalja)
- 1987. — Zagreb (zlatna medalja)

BALKANSKA PRVENSTVA

- 1984. — Atena (srebrna medalja)

EP-JUNIORI

- 1982. — Dimitrovgrad (srebrna medalja)

BP-JUNIORI

- 1980. — Istanbul (brončana medalja)
- 1982. — Patras (zlatna medalja)

„ŠIBENKA“

- 1979. — Split, kadetsko prvenstvo Hrvatske (brončana medalja)
- 1981. — Vogošća, juniorsko prvenstvo (srebrna medalja)
- 1982. — Padova (finale Kupa Radivoja Koraća s Limogesom)
- 1983. — Berlin (finale Kupa Radivoja Koraća s Limogesom)
- 1983. — Finale prvenstva s »Bosnom«

CIBONA

- 1985. — Prvenstvo, Kup (Osijek), Kup prvaka (Atena)
- 1986. — Finale prvenstva sa Zadrom, Kup (Novi Sad), Kup prvaka (Budimpešta)
- 1987. — Kup kupova (Novi Sad)
- 1988. — Kup (Rijeka), Kup Radivoja Koraća (Finale s Realom)

ases
del
deporte

PARA EL DIARIO "OJ"
sus CÉCTORES, Y
LOS AFICIONADOS
Dražen Še Šibenić

Este era el Real Madrid de la temporada 88-89, que conquistó la Recopa de Europa con Petrović como figura. Junto a estas líneas, una dedicación del croata a nuestros lectores

REAL MADRID

- 1989. — Prvenstvo Španjolske (finale s Barcelonom), Kup Španjolske, Kup kupova, (Atena, pobjeda nad »Snaiderom«)

PORTLAND TRAIL BLAZERS

- 1990. — Finale s Detroit Pistonsima

NEW JERSEY NETS

- 1993. — Izabran u treći petorku NBA

DRAŽENOVİ REKORDI U ŠIBENIKU

Najviše koševa na jednoj utakmici 44, Šibenka — Zadar 123:119 3. travnja 1982.

Najviše koševa u jednoj sezonji 758, 1982./83.

Odigrao 118 utakmica za »Šibenku«, postigao 1672 koša

Po sezonomama utakmice i koševi: 79/80 16-13, 80/81 20-39, 81/82 24-392,

82/83 31-758.

SEZONA 1982./83. rekord u Šibeniku odigrao 31 utakmicu postigao 758 koševa ili 24,5 koša po utakmici

DRAŽEN Petrović nació el 22 de octubre de 1964, en Sibenik, una localidad de 80.000 habitantes situada en la costa dálmata de Croacia. Su padre, Jolle, era el jefe de la policía lo-

una pequeña malformación en su cadera, y alguno incluso se atrevió a aventurar que el deporte podría dejarle inválido con el paso de los años.

Desde su casa en Sibenik, Dra-

zen lograba sintonizar el canal 5 de la televisión italiana, en el que se ofrecían partidos de la Liga Profesional Estadounidense (NBA). A los siete años tomaba parte en los entrenamientos del equipo femenin

Srebro zlatnog sjaja, Dražen i Hrvatska u Barceloni

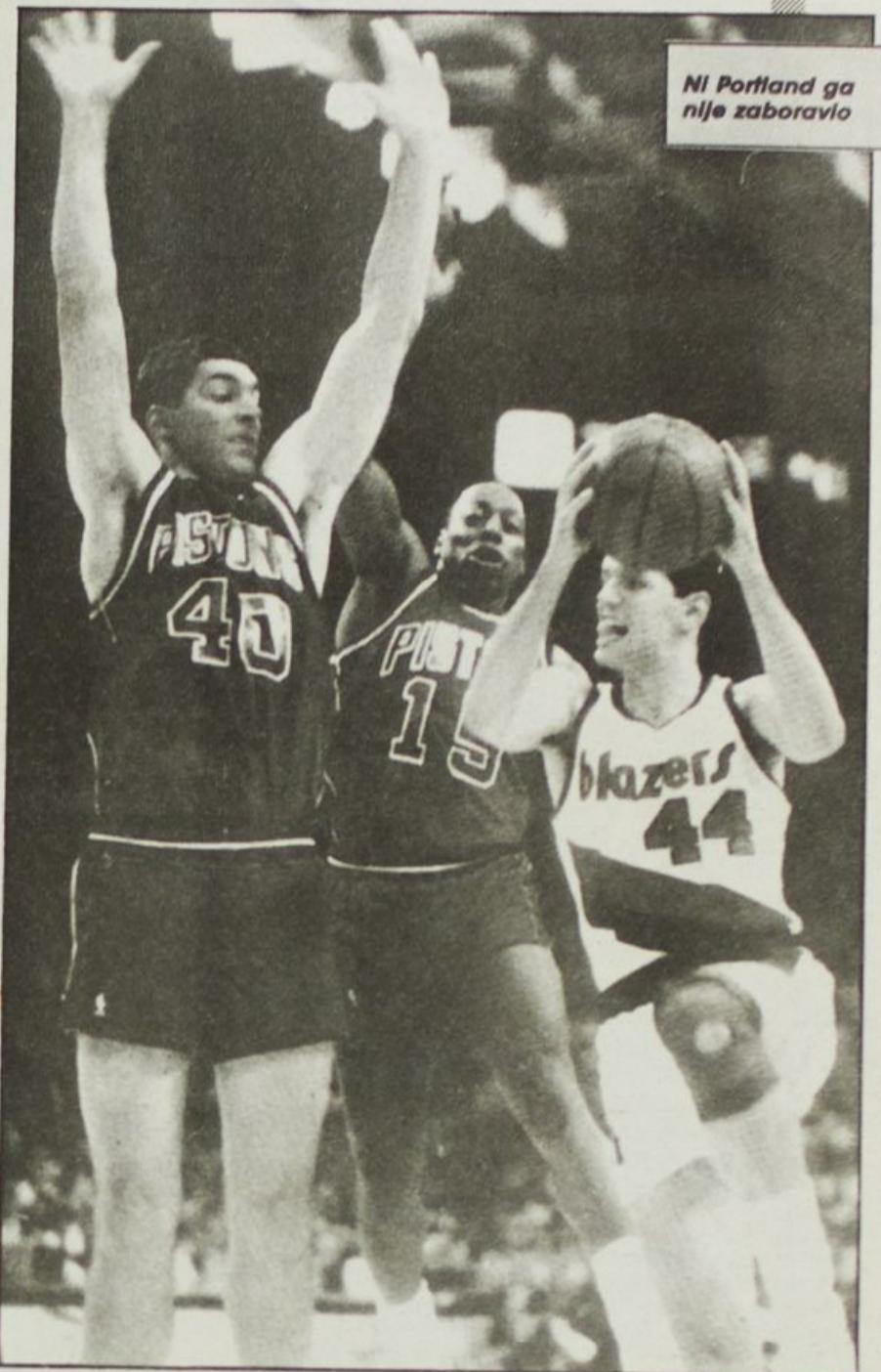
Što je (bio) Beograd kontra Šibeniku?! Dražen i Šibenka proslavili su naslov prvaka, ignorirajući beogradsku „kuhinju“

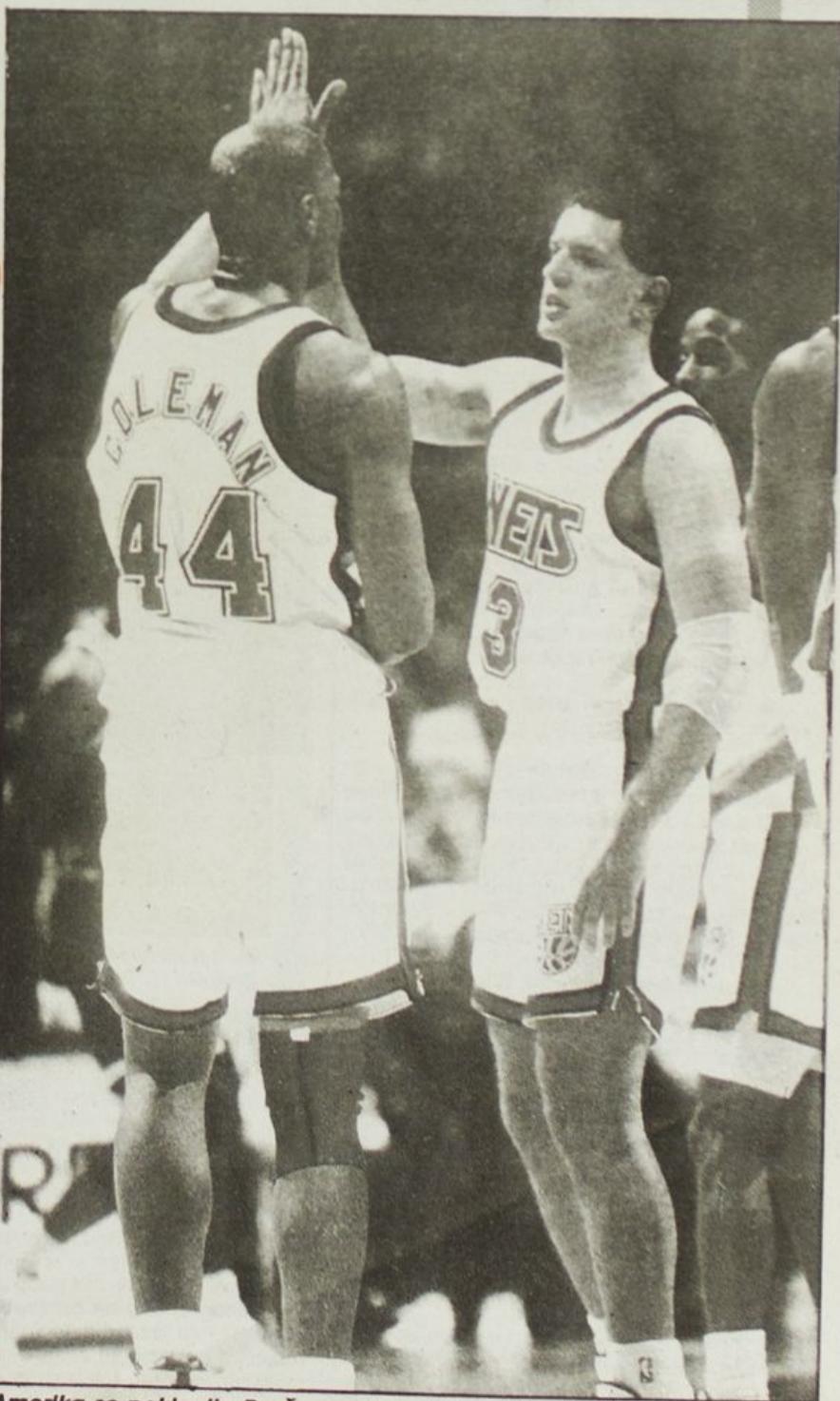
Slavljenički krug „cibosa“ s Draženom na čelu u dvorani, koja danas nosi njegovo ime

OTISAK BEZ BRIGE

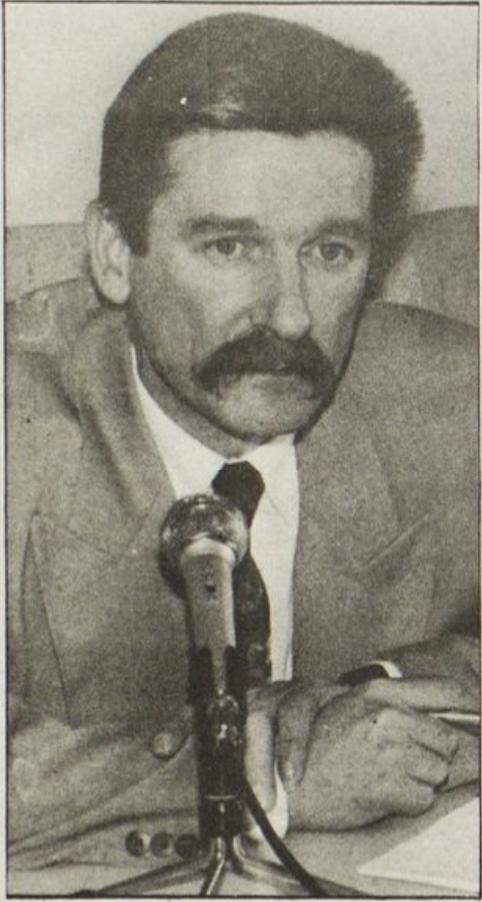

Ni Portland ga nije zaboravio

Amerika se poklonila Draženu u dresu „Netsa“

RAZGOVOR S ANTONOM MIKULANDROM, PREDSEDNIKOM KK »ŠIBENKA«

DRAŽENA ISPRACAMO PJESMOM

S prošlogodišnje komemoracije u Šibeniku

materijale. Na plakatu, memorandumima... Bit će i misa zadušnica u Sv. Jakovu, »Noć košarke u primoštenskoj »Aurori«... Sve smo najorijerno vezali uz Dječji festival. Dražen je bio šibensko dijete i ljubimac djece. Prvu je medalju u životu osvojio, dok je još bio praktički dijete.

● Lani se spominjalo neke još ambiciozne projekte, vezano za Draženovo ime. Izašlo se i s maketom budućeg Draženovog sportskog hrama na Šubićevcu...

— Takvih, zasad nerealnih ambicija mi nemamo. Ovogodišnja je manifestacija za nas, međutim, sigurno tek početak projekta o Draženu i Šibeniku. Sva čemo zbivanja u tom smislu vezati i idućih godina za lipanj. Neću najavljivati pompozno i preambiciozno turnir

s Portandom, New Jerseyom, Cibonom i Realom, ali ne djeluje mi toliko nerealno da u idućih 10 godina svaki od tih Draženovih klubova barem jednom stignu u Šibenik! Da izbjeg upoznaju klub, u kojem je Dražen ponikalj doživio prve športske uspjehe.

Može li »Šibenki« udahnuti malo života, vratiti barem malo sjaja iz Draženova doba. Svi se kunu u Baldekin. I već spomenuti Vrdoljak i Novosel, i svi poznatiji hrvatski košarkaški stručnjaci i radnici. I svi govore o nama dobro i kao gradu i kao sredini. Mene, kao predsednika kluba u tom smislu najviše raduje treće mjesto naših juniora na prvenstvu Hrvatske. Ono mi zvuči kao prvo, s obzirom na uvjete u kojima rade, s obzirom na ratne tegobe, koje su ih pratile u zadnje tri godine. Mnogi nas uvjeraju kako smo na tom prvenstvu imali najbolju selekciju u smislu perspektive. Rezultat tih mlađadića je dobar stimulans i za rad vodstva kluba, koje se polako konsolidiralo.

● Ima li među tim mlađadićima netko, tko bi mogao biti barem približno novi Dražen?

— Četvorica-petorica iskaču po nadarenosti: Cvitan, Jabuka, Slavica, Grbić i Željak. Cvitan je, kažu, zaista talentiran bek, ali može li se približiti Draženu? Nije to lako.

● Svi su mislili da će Jurić biti Draženov »pravi« nasljednik na Baldeklju...

— I ja sam to mislio, ali Miro Jurić odlazi nedorečen. Pa, on ne mora ostati »na silu« u našem klubu, ali njegovo ponašanje je u najmanju ruku neozbiljno. Njegove izjave u stilu »nikad više« i »ni u ludilu na Baldekin« klub nije zaslužio. Ima li klub pravo tražiti poštenu odštetu za nj? Može li Jurić kazati da ga Baldekin nije cijenio?! Pa, mi smo iz plejade ljudi, koji su živjeli, igrali i družili se s Draženom izabrali upravo njega, Mira Jurića da drži govor na Draženovoj sahrani. Kakva je to čast. Jurić vjerojatno nije ni svjestan do kraja. Sada je poslije bijega i toliko neodmjerenih izjava molio da zaigra na utakmici Draženu u čast.

Odbili smo, jer želimo biti ozbiljan klub. Osobno bih volio da Miro Jurić, koji mi je drag kao mlađić, zaigra na toj utakmici, ali kao predsednik nisam mogao glasati za to. Mislim da je Jurić svojim ponašanjem u odnosu na »Šibenku« malo prevršio mjeru. Uostalom, i reprezentacija poštije klupsku odluku o suspendaciji Jurića!

● Gospodine Mikulandra, Vi kažete da jučer niste bili čovjek iz košarke. To znači da je i tanka Vaša povezanost s Draženom?

— Pa, Draženova je majka Mikulandrić iz Bilice, odakle sam i ja. Poznavao sam, stoga dječaka, koji je rado dolazio u Bilice da posjeti djeda i baku. Apsurd je da smo nas dvjacija Biličanin i Šibenčanin prvi put kao odrasli ljudi razgovarali u Sofiji! Zatekao sam se tamo, te otisao na utakmicu CSKA — Cibona. Bilo je ugodno pričati s Draženom i Acom, ondašnjim zagrebačkim košarkaškim zvjezdama, kojima je na jeziku i srcu uvijek bio Šibenik. Draženove roditelje znam odavno. Pamtim ih kao srdaćne, korektne ljudi. Zato sam i posebno suočjeo s njima u trenucima velike tragedije.

● Draženova tragična smrt došla je u doba domovinskoga rata. Kao da je cijela Hrvatska na trenutak zaboravila na nemilosrdnog agresora, na nevidena stradanja, na momke s puškom u ruci... Gubitak Dražene bio je za Hrvatsku i Hrvate strašan. Kako vi to objašnjavate?

— Kao Šibenčanin, kao Hrvat, kojemu je pripala i dužnost i čast da sudjeluje u stvaranju hrvatske države, posebice u šibenskim rujanskim danima, mogu kazati da neizmjerni cijenjen Draženov doprinos na istom poslu. Kao čovjek, kao sportaš dokazao je i da se bez puške može uspješno ratovati za Hrvatsku. Zato mu se u ime kluba i grada i ovim putem iskreno zahvaljujem. Neću kazati ništa novo, ali to moram istaknuti: tužni smo što smo ga izgubili, ponosni smo što je bio naš Šibenčanin i Hrvat. Draženova je obiljetnica o mnogo čemu tužna, ali čemo je mi, ipak, završiti s pjesmom u Primoštenu, »Aurori«. Na prvoj »Noći šibenske košarke«. U »diskaču« kamo je Dražen rado odlazio. Tamo, gdje odlaze i oni, koji su ga najviše voljeli — mladi Oni, kojima je bio uzor. I uzorom ostao. Za pjevat će mnoga estradna imena, zahvaljujući potpori urednika Croatia-recordsa, Šibenčanin na Sinije Škarice. Stiskat će se grla i oči, i grmjet će i pjesma. Prkosna, šibenska, hrvatska. Društje, po meni, ne može ni biti, jer život leti, kapetane!

Ovo izdanje »Šibenskog lista« pripremili su Ivan BURIĆ, Ivo MIKULIĆIN, Stjepan BARAČKI, NOVIĆ. Korištene su fotografije »Šibenskog lista«, »Slobodne Dalmacije«, »Vjesnikove izdavačke kuće i privatnih fotoarhiva«

STOJKO VRANKOVIĆ: E, moj kume (op.p. I Stojko i Dražen su se međusobno zvali »kume«) da ja bar mogu zaboraviti. Ali, ne mogu. I sve mislim kako je Dražen samo negdje otišao. Da će se odnekud pojaviti, bili opet s nama... I što vrijeme više odmiče, to mi Dražen više fali. I imam osjećaj da ga u reprezentaciji nikad nećemo uspijeti nadoknaditi.

NIKOLA KESSLER (zagrebački trener pod čijim je vodstvom Šibenka prvi put postala prvoligaš): — Bio sam svjedokom i sudionikom prvog, stvarnog uspona šibenske košarke. Iako je klub bio jak drugoligaš, bio sam jedini trener. Nije mi bilo lako voditi sve selekcije, ali je baš pojava Dražena u najmlađoj kategoriji djelovala na mne kao stimulans. Naslušao sam se priča onih, koji su me uvjeravali »kako imamo u Šibeniku još barem dvojicu-trojicu nadarenih kao Dražen«. Slušao i smijao se u sebi. Jer, odmah sam osjetio kako je »mali« izvanserijski talent. Nišam žalio truda da se s njim posebno bavim. No, htio bih kazati još nešto. S Draženom su radili i Jelavić, i Kotarac, i Amanović, i Slavnić, i Vezović, i Đurović, i Kulenović... I mnogi drugi. No, ne potcenjujući bilo čiji učinak, držim kako ga nitko od nas trenera ne treba svojatati. On je jednostavno bio Bogom dan talent i neviđena ličnost. Uspio bi jamačno i da je bio u drugoj sredini s nekim drugim trenerima.

TOMISLAV ZORIĆ: — Dražen je Šibeniku dao mnogo. Uporan u radu više negoli vođa u igri — o tome uostalom, zna svatko. Duboko u sjećanju ostala mi je epizoda kada je odlazio u Zagreb primiti statuu CROATIA osiguranja kao najbolji igrač prvenstva 1982./83. Dok smo bili u hotelu »Esplanade«, Dražen je bio izložen strahovitim pritiscima da promijeni klub i sredinu. Razgovarali su s njim predstavnici mnogih klubova i nagovarali ga, među mnogima, i ljudi iz poznatog američkog kluba NOTRE DAME. Biće mu je teško, htio je ostati u »Šibenku« i u Šibeniku, ali je ipak naposljetku odlučio prijeći u CIBONU. Uvjeren sam da mu je ta odluka pala teško — ali Dražen je dokazao da je veliki igrač. Njegov uspon i sve što je postigao, bez sumnje su dokaz da se takav talent javlja jednom u stotinu godina.

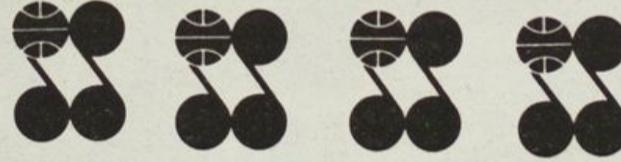
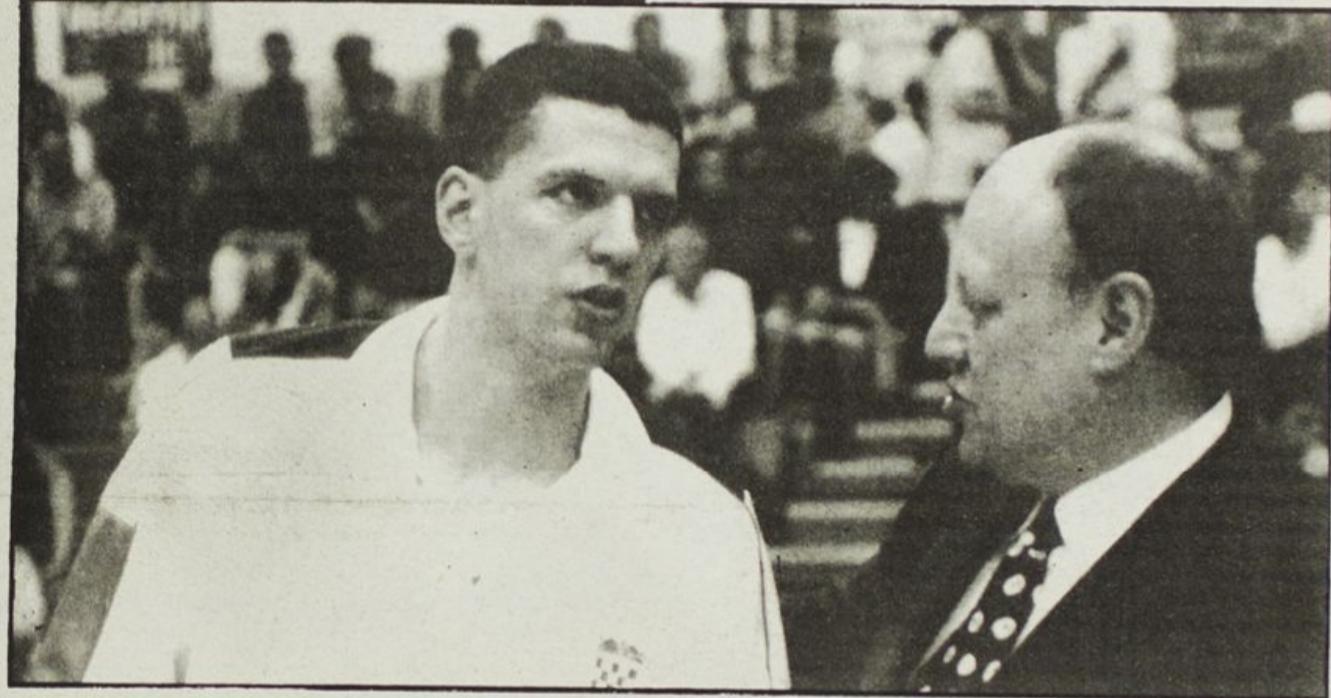
NINO JELAVIĆ: — Dražen Petrović stasao je kao kadet pod mojim nadzorom i već dugo vremena s ponosom mogu reći da sam u njemu, još dok je bio dječak, prepoznao vrhunskog seniora. Mnogi su mi tada osporavali što toliko polažem na Dražena, ali sam tvrdoglav vjerovao u vlastiti osjećaj. I nisam se prevario!

Mislio sam i tada, a i danas jednako, da trener vlastitu vrijednost pokazuje upravo u toj sposobnosti da prepozna budućeg vrsnog igrača. Svi ostali koji su s njim igrali — mnogo su pridonijeli da Dražen kasnije postane ono što je bio. Sjećam se 1979. godine na Gripama. Šolman je htio Ozmeca proglašiti najboljim igračem turnira, ali ja sam tražio pravdu. Na kraju je presudio iskusni splitski trener Hrvoje Čulić: »Ovakvo dite kao što je Dražen, još nije kročilo na parket Gripa!«

IVAN MEDIĆ: — O Draženu se zna gotovo sve, a ja ču ispričati jedan detalj koji mislim, najbolje pokazuje kakav je bio i kao športaš i kao osoba. Dražen je tada imao dvanaest godina (1976.), bio je kadet, i poveli smo ga sa sobom na utakmicu u Maribor. Tada nam je bio maskota — živahan, znatiželjan momak, koji je uvek nastojao biti tamo gdje se igra. Trener »Šibenke« bio je Nikola Kesler, a u Mariboru se igrala jedna dosta prljava utakmica, s mnoštvom nekorektnih postupaka protivnika. Tada je Furčić, već iskusni košarkaš, rekao Kesleru da se u Maribor nije došao hrvati. Naime, Kesler je od njega zahtijevao da uzvrati istom mjerom, ali je Furčić odbio, pa nije igrao drugo poluvrijeme. To je slušao i Dražen, tada dijete, i zamolio trenera da njega pusti u igru. O tome, dakako, nije moglo biti niti govora, ali ovaj detalj ilustrira da je Dražen već tada bio spreman igrati, ma kako se ostra igra odvijala na parketu. Već tada je bio u stanju prihvatići i najteže uvjete, samo da se nade na terenu. Inače, dugo vremena u tom dječačkom dobu, on je odradivao i po tri treninga — jedan sa svojim vršnjacima, pa bi poslije sakupljao lopće prvoj momčadi, i naposljetku, igrao bi i sa ženskom ekipom kao sparing-partner.

MIRKO NOVOSEL: — Tko zna da li bi se u Barceloni okupila onakva reprezentacija Hrvatske da nije bilo Dražena?! On nije bio samo voda na parketu. On je bio primjer u svemu drugom, desna ruka treneru. Kad smo stigli u Wroclaw, na zadnji Draženov turnir u životu, preznojio sam se od muke, kad sam video kakav su nam loš hotelski smještaj rezervirali. Kako naše istinske zvijezde, poslije američkog lukuza i europskog sjaja, dovesti u sobe sa zajedničkim kupatilom na katu?! Spasio me Dražen. Kazao je igračima: »Kad smo izdržali sve dosad, izdržat ćemo i ovo«. Poslije toga nitko nije »grintao«, ja sam odahnuo... Nije moj običaj da puštam igrače iz reprezentacije da putuju privatno. No, nisam mogao to odbiti Draženu. On je u zadnji tren odlučio iskrpati se u Frankfurtu, te putovati automobilom do Münchena. Popustio sam, jer sam osjetio njegovu veliku želju za tim. A znao sam koliko je živio asketski da bi postigao ono, što je postigao. Osjetio sam da mu ta djevojka nešto znači, kao da je zadnjih mjeseci htio živjeti s nešto manje odričanja, uživati više u »običnom« životu. Kad smo se rastajali u Frankfurtu, video sam njegov čudan, pomalo uplašen pogled. Kao da je i on znao da to što radi nije dobro.«

PAŠKO BUBALO: — U moj je razred Dražen došao po želji svog oca, gospodina Jole Petrovića, koji me osobno došao zamoliti da ga primim u razred što sam i napravio. Sjećam se dana kada je došao u razred dječak višeg rasta i guste krovrdžave koše... Redovito je odlazio na treninge, tražio je dozvolu, i nikad to nije zlorabio; često je izostajao što sam mu tolerirao u mjeri u kojoj je to razrednik mogao. Za duže turneve tražili smo odobrenje direktora i Nastavničkog vijeća, za Dražena su uvijek imali razumijevanja jer se radilo o izuzetno talentiranom, marljivom i upornom učeniku i športašu. Osim njega bila je tu još jedan košarkaška zvijezda, Gordana Goreta koja je kasnije otišla u zagrebački »Monting«, i između njih je postojao izvjesni rivalitet. Ne znam što je s njom sada, ali bih želio da mi se javi kao i mnogi drugi kojima sam bio razrednik... Prilikom jednog privatnog boravka u Rimu susreo sam Dražena, javio mi se, mislim da je to bilo '85. na rimskom aerodromu, bio je sa svojim kolegama iz »Cibone«, bilo je to poslije turnira, mislim u Barceloni koju su vodili s dvadeset i četiri razlike na kraju izgubili. Pitao sam ga, kako to, šta ih niste malo stisli, rekao je: »Eto, dogodi se, umor i vrućina«... Dražen je bio i ostao skroman i pristupačan mladić, ni njega ni njegove roditelje slava nije promjenila, bio je običan ali i velik čovjek...

DANE SEKSO: — Često sam s njim razgovarao u četiri oka, ja bih govorio, on bi šutio. Već je tada bilo očito da je Dražen prerastao i šibensku košarku i šibenske okvire, da je u njegovoj glavi sazrijevala ideja da ide dalje. Nikad nije rekao da namjerava otići, ni kad je odlazio nije rekao da ide, ali ja sam pretpostavio da želi napredovati, Izgraditi se kao igrač u nekoj, u košarkaškom smislu, jačoj sredini... Zadnji put sam ga vidio prije dvije godine, bilo je ljeto, ispred Kazališne kavane smo se sreli, rukovali, pitao me »štor Dane kako ste«. Igrao je tada u Americi i ja sam mu kazao »čuvaj se, moj sinko, nije lako tamo igrati, nemoj da ti se šta dogodi jer ti se moraš ponovo vratiti u Šibenik...« potvrdio je moje riječi. Dražen bi se sigurno jednom vratio u Šibenik.

Teško je ovako na brzinu dati »izjavu o Draženu«, makar zvuči jednostavno. Često ga se sjetim, on se od drugih razlikovao po načinu razmišljanja, pogledima na život, bio je besprekoran i učenik i športaš. Dražen je, kazao bih, epohalna ličnost, čovjek koji se rada jednom u sto godina. Strašno je što je tako rano otišao, ali ostaje sjećanje, sjećanje na čudo od čovjeka u svakom pogledu.

STIPE CVITAN (košarkaš »Šibenke«, juniorski reprezentativac Hrvatske): — Teško se pomiriti sa činjenicom da nema čovjeka, koji je svima nama u Šibeniku bio uzor na košarkaškom terenu i izvan njega. Gledajući Dražena dok je igrao, uvijek sam se iznova divio njegovim košarkaškim čarolijama. Tako sam uz Dražena zavolio košarku. Dražena sada nema ali će uvijek ostati u našim srcima, kao prijatelj, uzor...

ŽIVKO LJUBOJEVIĆ: — Ulaskom »Šibenke« 1979. u košarkašku elitu u Šibenik su stigli Slavnić iz »Juventuda«, Macura iz »Jugoplastike«. Ja sam iz »Cibone« prešao takoder u »Šibenku«. Svi smo dovedeni s namjerom tadašnjih klupske čelnika da se Šibenik definitivno ustoliči kao grad košarke. Loptanje između dva obruča postalo je opsesija svima u gradu. Stariji su pozorno pratili što se to događa, oni mlađi koristili su svaki kantun površine da naprave koš. Te godine Šibeniku se dogodilo čudo. Čudo zvano košarka. Početkom 1980. na treninge nam je počeo dolaziti jedan mali, ricasti kosa. Svojim je neobičnim ponašanjem stalno privlačio pozornost na sebe. Znatiželjan, tvrdoglav, do zla boga i nikako nije dà na sebe. Gledali smo ga često, kako uporno uvježbava neki dribling koji je skinuo s neke utakmice na televiziji. Bio je nekako samo svoj, sam za se', a opet toliko naš. Tako je postao »naš mali«.

Hvala ti »mali« što si mi podario najljepše trenutke koje sam u športu i životu doživio. Hvala ti što sam bio jedan mali dio nečeg tako uzvišenog. Činilo mi je to neizmjerno zadovoljstvo i čast. Hvala ti što si postojao i bio toliko blizu mene.

NENAD SLAVICA: — Roditelji Biserka i Jole nisu bili za to da Dražen naporno trenira. Bojali su se da mu se nešto ne dogodi. Od tada su ga stalno kontrolirali i dolazili na treninge. Uvijek bi im govorio: »Što ste došli, idite kući.«

1980. godine mlađa hrvatska košarkaška reprezentacija pozvana je u Ameriku. Među pozvanima bili smo Dražen i ja. Mama Biserka zamolila me da ga pripazim. Dražen nije dug ulazio u igru. Ljutio se jer je smatrao da je bio bolji od drugih bekova. I bio je. Iako je bio najmlađi, imao je silnu želju da igra, da se nametne, da vodi.

I danas kada razmišljam o Draženu, čudno se osjećam. Mislim da svi mi osjećamo kako je svuda oko nas, živ. Taj osjećaj je nevjerojatan. Da, Dražen je živ i uvijek će živjeti s nama i u nama.

